

Soud první stolice zamítl návrh manželského otce, by mu bylo dítě vydáno do výchovy a výživy, a uložil otci, by platil na výživu dítěte měsíční příspěvky. V rekursu napadl otec usnesení prvního soudu v obou směrech. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil, ale v důvodech se zabýval jen otázkou vydání dítěte do výchovy a výživy otcovy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu otcovu v otázce vydání dítěte, vyhověl mu však v otázce placení výživného, zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by v tomto směru rozhodl o otcovu rekursu.

Důvody:

Otec namítal v rekursu, že není povinen platiti výživné a že nemůže platiti výživné prvním soudem mu uložené. Rekursní soud opomenul rekurs v tomto směru v důvodech svého usnesení vyříditi, proto v této části jest napadené usnesení postrádající jakéhokoliv odůvodnění tak nedostatečné, že bezpečně je ani přezkoumati nelze, a proto je v této části zmatečné podle § 41 (2) zák. čís. 100/31.

Čís. 13342.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Ustanovení § 29 zákona o pracovních soudech o patnáctidenní odvolací lhůtě platí jen o odvolání z rozsudku pracovního soudu a o odvolání z rozsudku zvláštního oddělení okresního soudu pro spory pracovní, nevztahuje se však na řízení v pracovních sporech projednávaných před řádnými okresními soudy v místech, kde nejsou v činnosti ani pracovní soudy ani zvláštní oddělení okresních soudů pro spory pracovní.

(Rozh. ze dne 2. března 1934, R II 79/34.)

Ve sporu, náležejícím jinak před pracovní soudy, rozhodoval v první stolici okresní soud (§ 42 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.). Odvolání podané patnáctý den po doručení rozsudku prvního soudu odmítl první soud jako opožděné. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by ve věci dále jednal. Důvody: Soud první stolice odmítl odvolání žalující strany jako opožděné proto, že bylo podáno až patnáctý den na soud, přehlédl však, že v souzeném případě jde o žalobu z pracovního poměru, takže lhůta k odvolání z rozsudku činí 15 dnů (§ 29 zák. čís. 131 z r. 1931 sb. z. a n.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolací rekurs správně dovozuje, že zvláštní předpis § 29 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. platí jen o odvolání z rozsudku pracovního soudu a podle § 4 odst. (2) téhož zákona i o odvolání z roz-

sudku zvláštního oddělení okresního soudu pro spory pracovní. Na řízení v pracovních sporech projednávaných před řádnými okresními soudy v místech, kde nejsou v činnosti ani pracovní soudy ani zvláštní oddělení okresních soudů pro spory pracovní, se výjimečný předpis § 29 zákona nevztahuje, neboť § 42 téhož zákona, jehož ustanovení jest tu rozhodující, nestanoví jiné odchylky od obecných předpisů civilního řádu soudního kromě předpisu druhé věty § 42, jenž se týká místní příslušnosti okresních soudů, o níž platí v těchto případech ustanovení § 3. Ve všech ostatních směrech platí pro řádné okresní soudy i v případě § 42 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. obecné předpisy civilních soudních řádů (srov. též výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 27. dubna 1932 čís. 20.284, uveřejněný ve Věstníku min. sprav. čís. 5 z roku 1932 na str. 88), tedy také předpis § 464 c. ř. s. o 14denní lhůtě odvolací. Toto stanovisko zaujal nejvyšší soud v podstatě již v rozh. čís. 12.239 sb. z. a n. a nemá příčiny, by se od něho v tomto případě odchýlil.

Čís. 13343.

Zatížení na běžném účtě (oznámení dlužníkovi o tom) jako jednostranné jednání nebo jednostranný projev vůle jest právní skutečností, jež nemůže býti předmětem žaloby určovací podle § 228 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 2. března 1934, Rv II 525/32.)

Firma D. a K., společnost s r. o., Josef D. a Cyril K. domáhali se na žalované bance, by bylo zjištěno, že zatížení běžného účtu firmy D. a K., spol. s r. o. u žalované strany 61.817 Kč pokud se týče 56.472 Kč za převod pohledávky firmy O. a spol. není po právu. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Z toho, že si strana žalovaná zapsala pohledávku postoupenou jí firmou O. a spol. na běžném účtě firmy D. a K., spol. s r. o., anebo že pro tuto pohledávku otevřela účet zvláštní, nevzniklo pro žalovanou stranu žádné právo a pro žalující stranu žádný závazek. Způsob, jak se vedou obchodní knihy a jak se v nich zapisují pohledávky vzniklé obchodníku proti jeho spolukontrahentům, jest se stanoviska právního nerozhodný. Ohledně vedení knih obchodních není vůbec přesné, strany zavazující normy právní, takže si každý obchodník může vésti knihy jak chce, i kdyby se to přičilo zvyklosti obchodní a pravidlům řádného účetnictví, pokud jen obsah obchodních knih odpovídá předpisu čl. 28 obch. zák., při čemž nelze přezírat, že je mezi stranami nesporno, že pohledávka 57.412 Kč postoupená firmou O. a spol. žalované bance proti firmě D. a K., spol. s r. o., po právu jest. Proto nejde v souzeném případě o zjištění jsoucnosti nebo nejsoucnosti práva nebo právního poměru podle § 228 c. ř. s., žádá-li strana žalující, by bylo zjištěno, že zatížení běžného účtu firmy D. a K. u žalované strany pohledávkou postoupenou firmou O. a spol. není po právu, neboť z tohoto zatížení o sobě neplynou ještě důsledky, na jichž zjištění vlastně straně žalující záleží a jež přesně uvádí v odvolacím sdělení, totiž, že žalovaná strana není oprávněna použití záruk poskytnutých